

Autor: Alain de Benoist

Zatímco se před blížícími prezidentskými volbami v Afghánistánu, plánovanými na 20. srpna, počet násilných incidentů zdvojnásobil, Evropané mají dle průzkumů veřejného mínění již všeho dost. Obzvláště je tomu tak ve Francii. V roce 2008 požadovalo návrat vojáků z Afghánistánu 55% Francouzů, k dnešnímu dni je jich už 68%. To jinými slovy znamená, že více než dvě třetiny obyvatelstva nesouhlasí s rozhodnutím Nicolase Sarkozyho vyslat do Kábulu vojenské posily. Tento názor převládá (s 53%) i v presidentově vlastní straně – těmi jedinými, kteří se tak v tomto odlišují od ostatních, jsou příznivci Národní fronty (le Front national), kteří zhruba ve stejném počtu americkou válku podporují.

Od doby vzniku tzv. Mezinárodních sil pro podporu bezpečnosti (International Security Assistance Force – ISAF), ustanovením Rady bezpečnosti OSN 20. prosince 2001, byla úloha francouzské armády omezena na zajištění bezpečnosti Kábulu a jeho přilehlého okolí, na boj s narkomafiemi a účast na „přestavbě“ země. Francie taktéž poskytovala část svých speciálních složek na mise na potírání terorismu. Tento konflikt nicméně velmi rychle změnil svou tvář. Ze začátku vedle sebe fungovaly dvě odlišné vojenské mise: mnohonárodnostní spadající pod ISAF, jež byla pod evropskou kontrolou, a mise americká. Taková dělba dnes již neplatí. Zvrat nastal v srpnu roku 2003, kdy ISAF přešla pod kontrolu sil NATO, což znamenalo přechod pod správu Washingtonu, to v konečném důsledku rozšířilo mandát mezinárodních sil.

Průběh konfliktu se postupně stál čím dál méně kontrolovatelným. Zmatek, který se zde postupem času vytvořil, byl způsoben naprostým nedostatkem koordinace sil a nepřítomností ucelené strategie, jak co se týče cílů, tak v oblasti prostředků. Zatímco Jacques Chirac z Paříže omezil účast francouzských vojáků ve válce na minimum, Nicolas Sarkozy se co nejlépe snaží splnit přání svých amerických přátel. Na summitu NATO v Bukurešti v dubnu 2008 ohlásil navýšení francouzského kontingentu o 700 vojáků. Chvilí poté se Francie rozhodla k opětovnému začlenění do struktur NATO, které se generál de Gaulle rozhodl opustit v roce 1966.

Dnes je v Afghánistánu a v jeho regionu rozmístěno 12 500 francouzských vojáků (množství, které převyšuje velikost německého i italského kontingentu). Tyto útvary pracují v těžkých podmínkách a musejí se potýkat s nepřehlednými operačními podmínkami, jelikož jejich aktivity závisí na podpoře a taktickém zpravodajství sil koalice. 26 francouzských vojáků bylo zabito, deset z nich zemřelo v léčce nastražené v údolí Uzbin 21. srpna 2008.

Odpůrci války hovoří o dvou důvodech pro stažení z konfliktu: tato válka není naše a nelze ji ani vyhrát.

Zatímco vláda nepřesvědčivým způsobem neustále opakuje, že by stažení sil znamenalo jen návrat tálibánského režimu do Kábulu a opětovné usazení al-Káidy v tomto geopoliticky citlivém regionu, Francouzi odpovídají tím, že Tálibán, jenž je vyjádřením kmenové identity Paštunů, dominantního etnika v zemi, není původcem násilí, a že mezi Francií a Afgánci není žádný důvod ke konfliktu.

Nadevše odpůrci války zmiňují, že v regionu nebyla situace nikdy tak špatná jako dnes: mezinárodní síly ztratily za poslední červenec více mužů, nežli v jakémkoliv jiném měsíci od začátku války. President Hamid Karzai, který předsedá slabému a zkorumpovanému vládnímu kabinetu, má jen velmi pochybný mandát a jeho schopnost řídit vlastní zemi je značně omezená (a to na několik velkých měst a klíčových oblastí). Sám bin Ládín nebyl nikdy dopaden. Afgánské obyvatelstvo tak žije v neustálém ohrožení; je necháno napospas místním válečným vůdcům, Tálibánu, regulérním vojenským silám i americké armádě, která při výběru svých cílů projevuje jen minimum ohleduplnosti. Valná většina Afgánců se tak v důsledku vášnivě staví oproti jakékoli přítomnosti zahraničních vojsk na své půdě. Fiaskem je i boj s pašováním drog, tedy s hlavním zdrojem příjmů Tálibánu: rozloha makových polí se k dnešnímu dni zvýšila na 195 000 hektarů, což je více než velikost území, na kterém se v latinské Americe pěstuje koka.

Zatímco současná americká strategie směřuje k rozšíření konfliktu na západní Pákistán, což pravděpodobně povede k destabilizaci této země, je den ode dne čím dál více jasnější, že tento pro tento konflikt neexistuje vojenské řešení.

V průběhu své návštěvy ve Washingtonu v listopadu 2007 Nicolas Sarkozy prohlásil: „Francie zůstane v Afghánistánu tak dlouho, jak jen to bude potřeba, jelikož to oč se v této zemi jedná, je budoucnost našich hodnot a hodnot atlantické aliance“. Tyto „hodnoty“ se zdají být v souladu s možným otevřením plynovodu, který by měl procházet Afghánistánem, a který by měl jednoho dne spojit Kaspické moře s pákistánským pobřežím Indického oceánu.

Z francouzského originálu publikovaného 15. srpna 2009 na stránce <http://alaindebenoist.com> přeložil Stanislav Máselník.